

УЧИТЕЛЪТЪ И ЧИТАЛИЩЕТО ВЪ СЕЛО

Живѣемъ жестоки времена. Всѣки иска да ограби живота, да се уреди добре въ него, да използва, по възможностъ, всичкитѣ му блага, безъ да му даде нѣщо, безъ да се стреми да го нареди и направи по-хубавъ. Защото животътъ на човѣка ще бѣде такъвъ, какъвто той самъ си го създаде. И когато никой нѣма желанието да работи за единъ по-добъръ животъ, да го осмисли, онекоти, да прибави въ него нѣщо хубаво и ново, тогава никакъ не е чудно, че умразата, злобата, жестокостта, алчността ще се ширятъ въ него. Достигнали сме до психологическото състояние да не различаваме добро и зло, хубаво и лошо, полезно и вредно.

А така дълго не може да се живѣе. Трѣбва да се освободимъ отъ веригитѣ, които ни стѣгатъ, да се събудимъ отъ опиума на тленната материя и започнемъ новъ животъ.

И това трѣбва да стане. Да се почне най-напредъ отгоре и се стигне до долу — масата, колектива. Върху него трѣбва да се работи най-много. Трѣбватъ много усилия, енергия и даже жертви. Защото народътъ, разпрѣснатъ въ градове, паланки, села и колиби, по българскитѣ полета и балкани, има най-голъма нужда отъ просвѣтление, отъ упѣтване, наставление. Неговитѣ очи сж затворени. Той се лута изъ тъмнина. Изгубилъ мѣрка за настоящето и неவிждащъ тъмнитѣ очертания на бъдещето, той не може да се ориентира правилно въ сложността на многобройнитѣ въпроси, които ежедневно се изправятъ предъ него.

Животътъ ни ще бѣде по-лекъ и по-красивъ, когато има хармония между всичкитѣ прояви на духа и тѣлото. А за това е нужно едно по-сериозно задълбочаване въ областта на духовното, за да има равновесие. Трѣбва да обикнемъ книгата и живото мѣдро слово, които разкриватъ съкровищата на многоликия животъ; да потърсимъ красота въ тѣхъ и въ природата, да създаваме винаги красота въ нашия животъ; да станемъ, ако е възможно, най-после творци въ работата си, да обикнемъ труда и разберемъ неговото величие и радостъ.

Всичко това не се постига лесно и изведнажъ. Трѣбва работа,

